

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/251/2015
Identifikačné číslo spisu:	5109210779
Dátum vydania rozhodnutia:	26.04.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Eva Sakálová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:5109210779.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu Mesto Kysucké Nové Mesto, so sídlom Kysucké Nové Mesto, Námestie slobody 94, IČO: 31 40 99, zastúpeného JUDr. Jozefom Pikuliakom, advokátom so sídlom v Čadci, Námestie slobody 58, proti žalovanej Y., bývajúcej v M. o zaplatenie 1 263,59 Eur s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 4 C 129/2009, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 30. augusta 2013 sp. zn. 8 Co 104/2013, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanej náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

Okresný súd Žilina v poradí druhým rozsudkom zo 17. októbra 2012 č.k. 4 C 129/2009-210 zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal zaplatenia 1 263,59 eur titulom ročných vyúčtovaní plnení spojených s užívaním bytu za roky 2006 a 2005. Takto rozhodol, keď mal preukazné, že žalovaná byt, ktorý jej bol prenajatý do spoločného nájmu s G., na základe zmluvy o spoločnom nájme bytu z 15. januára 2004, nikdy neužívala, v predmetnom byte nikdy nebývala, teda sa na úkor žalobcu nikdy neobohatila. Žalovaná nie je nositeľkou povinností, titulom existencie ktorých sa žalobca v tomto konaní domáha zaplatenia žalovanej sumy, nemá preto v konaní vecnú pasívnu legitímáciu. Úspešnej žalovanej náhradu trov konania nepriznal, pretože nepodala návrh na ich priznanie (§ 142 ods. 1, § 151 ods. 1 O.s.p.).

Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Žiline rozsudkom z 30. augusta 2013 sp. zn. 8 Co 104/2013 rozsudok okresného súdu potvrdil. Odvolací súd preskúmaním napadnutého rozsudku, prislúchajúceho spisového materiálu a vyhodnotením toho čo uviedol v rámci odvolacieho konania žalobca, konštatoval, že prvostupňový súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti potrebné pre posúdenie veci, vykonal dokazovanie, ktoré vyhodnotil v súlade s § 132 O.s.p. a dospel k skutkovým a právnym záverom, s ktorými sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil, a preto s poukazom na § 219 ods. 2 O.s.p., keďže sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, obmedzil sa len na konštatovanie správnosti jeho dôvodov. Zhodne s názorom súdu prvého stupňa aj odvolací súd bol toho názoru, že v danom prípade s odkazom na výsledky vykonaného dokazovania, na strane žalovanej nebol preukázaný

vznik bezdôvodného obohatenia podľa § 451 Občianskeho zákonníka. Pokiaľ žalobca v odvolacom konaní uvádzal, že žalovaná porušila svoje základné povinnosti byť odovzdať, a s tým mu zabránila s bytom disponovať a z bytu ďalej profitovať jeho prenajímaním, tieto tvrdenia nezakladajú vydanie bezdôvodného obohatenia tak, ako to majú na zreteli ustanovenia Občianskeho zákonníka o bezdôvodnom obohatení. Odvolací súd nepovažoval za dôvodnú námietku žalobcu, že o časti nároku bolo právoplatne rozhodnuté. V súvislosti s týmto tvrdením odvolací súd poukázal na uznesenie Krajského súdu v Žiline z 28. mája 2010 sp. zn. 8 Co 133/2010, ktorým v plnom rozsahu zrušil v poradí prvý rozsudok súdu prvého stupňa zo 4. novembra 2009 č.k. 4 C 129/2009-35, keď odvolací súd nepovažoval záväzok žalovanej voči žalobcovi za solidárny. Úspešnej žalovanej náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, pretože ich náhradu neuplatnila.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca. Prípustnosť dovolania vyvodzoval z § 237 písm. d/ O.s.p. z dôvodu, že v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo a ako dovolací dôvod uvádzal, že konanie trpí inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) a tiež, že vec bola nesprávne právne posúdená (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Pri namietanej vade (§ 237 písm. d/ O.s.p.) vychádzal z rozsudku Okresného súdu Žilina zo 4. novembra 2009, č.k. 4 C 129/2009-35, ktorým žalovaná bola zaviazaná zaplatiť žalobcovi 631,80 eur. Vo zvyšnej časti, v rozsahu 631,79 eur žalobu zamietol, proti tomuto výroku podal odvolanie. Vo vyhovujúcom výroku sa rozsudok súdu prvého stupňa stal právoplatný, keďže proti tejto časti rozsudku odvolanie nebolo podané, čím sa vytvorila prekážka právoplatne rozhodnutej veci. Dovolateľ mal za to, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nepreskúmateľné a to v súvislosti s vyššie uvedeným, keď z dovolaním napadnutého rozsudku, ani z prvostupňového rozsudku sa nedá zistiť, ako sa súdy s uvedenou skutočnosťou vypořádali. Ide o právne podstatnú skutočnosť, ktorá má zásadné právne dôsledky na posúdenie záväznosti a vykonateľnosti rozsudku Okresného súdu Žilina zo 4. novembra 2009, vo výroku ktorým súd uložil žalovanej zaplatiť žalobcovi 631,80 eur. Odvolací súd v rozsudku dovolaním napadnutom uviedol, že zrušil v poradí prvý rozsudok súdu prvého stupňa, nie iba v časti. Nevyporiadal sa pritom s rozsahom odvolania, ani s uvádzaným odôvodnením zrušujúceho uznesenia odvolacieho súdu. Je tiež podľa názoru dovolateľa nepreskúmateľné, ako s takýmto právnym názorom súvisí odôvodnenie v následnej vete, podľa ktorej odvolací súd vytýkal nesprávnu aplikáciu § 511 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Vyčítal súdom nižších stupňov nesprávne právne posúdenie veci v otázke solidárneho záväzku a hmotnoprávneho vzťahu žalovanej a druhej spoločnej nájomníčky v prípade ich právnej zodpovednosti z titulu bezdôvodného obohatenia užívaním bytu bez právneho dôvodu. Žiadal rozsudok krajského súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Žalovaná vyjadrenie k dovolaniu nepodala.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie proti rozsudku odvolacieho súdu podal včas žalobca (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpený v súlade s § 241 ods. 1 veta druhá O.s.p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.), skúmal, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že podané dovolanie smeruje proti takému rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné a preto ho treba odmietnuť.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa §

153 ods. 3 a 4.

V danom prípade dovolaním žalobcu nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok dovolacieho súdu, ale taký potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že dovolanie proti nemu je prípustné. Dovolací súd v prejednávanej veci dosiaľ nerozhodoval, preto ani nevyslovil právny názor, ktorým by boli súdy viazané. Z týchto dôvodov dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že dovolanie žalobcu nie je podľa § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. procesne prípustné.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1, veta druhá O.s.p. ukládajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie) neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozsudku podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Citované ustanovenie je v znení účinnom do 31. decembra 2014.

Žalobca v dovolaní namietal, že v konaní došlo k vade podľa § 237 písm. d/ O.s.p.

Podľa § 237 písm. d/ O.s.p. dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie.

Podľa § 159 ods. 1 a 2 O.s.p. doručený rozsudok, ktorý už nemožno napadnúť odvolaním je právoplatný. Výrok právoplatného rozsudku je záväzný pre účastníkov a pre všetky orgány; ak je ním rozhodnuté o osobnom stave, je záväzný pre každého.

Ustanovenie § 159 ods. 3 O.s.p. stanovuje, že len čo sa o veci právoplatne rozhodlo, nemôže sa prejednávať znova. Prekážka veci právoplatne rozhodnutej teda bráni tomu, aby vec, o ktorej bolo právoplatne rozhodnuté, bola znovu prejednaná.

Odseky 2 a 3 citovaného ustanovenia upravujú tzv. materiálnu stránku právoplatnosti súdneho rozhodnutia, ktorá spočíva v záväznosti tohto rozhodnutia, a tým i v nezmeniteľnosti právoplatného výroku rozhodnutia. Záväznosť a nezmeniteľnosť rozhodnutia spôsobujú tzv. prekážku právoplatne rozhodnutej veci (*rei iudicatae*), to znamená, že o tej istej veci, o ktorej sa už raz právoplatne rozhodlo, nemožno rozhodovať opäť.

V prejednávanej veci však žiadna zo situácií vyššie uvedených nenastala.

Z obsahu spisu totiž vyplýva, že súd prvého stupňa v poradí prvým rozsudkom zo 4. novembra 2009 č.k. 4 C 129/2009-35 čiastočne žalobe vyhovel, keď priznal žalobcovi uplatnený nárok vo výške 631,80 eur a vo zvyšnej časti v rozsahu 631,79 eur žalobu zamietol. Na odvolanie žalobcu voči zamietajúcemu výroku odvolací súd uznesením z 28. mája 2010 sp. zn. 8 Co 133/2010 v plnom rozsahu rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Pokiaľ žalobca bol toho názoru, že odvolací súd sa v rámci odvolacieho konania vecou zaoberal nad medze (pokiaľ nenastala situácia predpokladaná v § 212 ods. 2 O.sp.) ako sa odvolateľ domáhal preskúmania rozhodnutia súdu prvého stupňa, mohol žalobca proti takémuto rozhodnutiu využiť svoje právo a podať proti takémuto rozhodnutiu mimoriadne dovolanie. Predmetom prieskumu dovolacieho súdu v tomto konaní je však potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu z 30. augusta 2013 sp. zn. 8 Co 104/2013, ktorým potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa zo 17. októbra 2013 č.k. 4 C 129/2009-210 o zamietnutí žaloby v celom rozsahu. Súd prvého stupňa vec prejednal v rozsahu zrušujúceho uznesenia odvolacieho súdu, ktorým výrokom bol súd

prvého stupňa viazaný.

Žalobca v dovolaní tiež namietal, že v konaní došlo k vade v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. So zreteľom na tieto tvrdenia sa Najvyšší súd Slovenskej republiky osobitne zamerlal na otázku opodstatnenosti tohto tvrdenia, že v prejednávanej veci mu súdom bola odňatá možnosť pred ním konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Predmetnému dôvodu dovolania sú vlastné tri pojmové znaky: 1/ odňatie možnosti konať pred súdom, 2/ to, že k odňatiu možnosti konať došlo v dôsledku postupu súdu, 3/ možnosť konať pred súdom sa odňala účastníkovi konania. Vzhľadom k tej skutočnosti, že zákon bližšie v žiadnom zo svojich ustanovení pojem odňatie možnosti konať pred súdom nešpecifikuje, pod odňatím možnosti konať pred súdom je potrebné vo všeobecnosti rozumieť taký postup súdu, ktorý znemožňuje účastníkovi konania realizáciu procesných práv a právom chránených záujmov, priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom na zabezpečenie svojich práv a oprávnených záujmov. Ide najmä o právo predniesť (doplniť, či dopĺňovať) návrhy, vyjadriť sa k rozhodným skutočnostiam, k návrhom na dôkazy a k vykonaným dôkazom, právo označiť navrhované dokazné prostriedky, právo so súhlasom predsedu senátu dávať v rámci výsluchu otázky účastníkom (svedkom) a právo zhrnúť na záver pojednávania svoje návrhy, vyjadriť sa k dokazovaniu i k právnej stránke veci (čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ako aj § 101 ods. 1, § 117 ods. 1, § 123, § 118 ods.1, § 126 ods. 3, § 131, § 211, § 215 O.s.p.). To znamená, že nie každé porušenie procesných predpisov súdom a tým aj porušenie práva na spravodlivý súdny proces dosahuje intenzitu vady konania, ktorú má na zreteľ ustanovenie § 237 písm. f/ O.s.p.

Dovolací súd nepovažoval za dôvodnú námietku dovolateľa, že rozhodnutia prvostupňového a odvolacieho súdu boli nedostatočne odôvodnené, súdy sa nevysporiadali s jeho podstatnou argumentáciou a založili tak svoje rozhodnutia na nesprávne zistenom skutkovom stave a nesprávnom právnom posúdení veci.

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Občianskoprávne kolégium Najvyššieho súdu Slovenskej republiky prijalo 3. decembra 2015 Stanovisko, ktorého právna veta uvádza, že „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.“

Prihliadajúc na uvedenú výnimočnosť dovolací súd dospel k záveru, že potvrdzujúce rozhodnutie odvolacieho súdu (v spojení s potvrdeným rozhodnutím súdu prvého stupňa) spĺňa vyššie uvedené kritéria pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 157 ods. 2 O.s.p., a preto ho možno považovať za preskúmateľné. Odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa predovšetkým zodpovedá základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia rozhodnutia, čoho sa žalobca domáha a z akých dôvodov, aké je stanovisko žalovaného k žalobe, aké relevantné dôkazy boli súdom vykonané a aké skutočnosti z nich súd zistil, aký skutkový stav bol súdom ustálený (zistený), aké právne normy na vec aplikoval, ako tieto normy vyložil, ako subsumoval zistený skutkový stav pod aplikovanú právnu normu, aké právne závery vyplývajú vo vzťahu k podanej žalobe, súslednosti jednotlivých častí odôvodnenia, ale aj ich obsahovej (materiálnej) náplni, čím sa naplňajú najmä kritéria určitosti (prehľadnosti), zrozumiteľnosti a presvedčivosti rozhodnutia. Odôvodnenie potvrdzujúceho rozsudku odvolacieho súdu zodpovedá ustanoveniu § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. V konkrétnostiach dovolací súd poukazuje, že odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu v spojení s prvostupňovým rozhodnutím obsahuje vysvetlenie dôvodov, pre ktoré bola žaloba zamietnutá. Rozhodnutia súdov vysvetľujú, prečo v prejednávanej veci k bezdôvodnému obohateniu podľa § 251 Občianskeho zákonníka u žalovanej nedošlo. Dovolací súd

poznamenáva, že sa správnosťou uvedených právnych záverov súdov nezaoberal. Podľa názoru dovolacieho súdu takéto odôvodnenie súdov v súhrne možno považovať za zrozumiteľné, preskúmateľné, odôvodnené a presvedčivé. Skutočnosť, že dovolateľ má odlišný názor ako súdy, bez ďalšieho nezakladá porušenie práva na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia.

Dovolací súd, pokiaľ ide o ďalšie námietky dovolateľa zdôrazňuje, že dovolanie nie je „ďalším“ odvolaním, ale je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným na nápravu len výslovne uvedených procesných (§ 241 ods. 2 písm. a/ a b/ O.s.p.) a hmotnoprávnych väd (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Preto sa dovolaním nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa, ani prieskumu hodnotenia nimi vykonaného dokazovania. Ťažisko dokazovania je totiž v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery je oprávnený dopĺňať, prípadne korigovať len odvolací súd, ktorý za tým účelom môže vykonávať dokazovanie (§ 213 O.s.p.). Dovolací súd nie je všeobecnou treťou inštanciou, v ktorej by mohol preskúmať akékoľvek rozhodnutie súdu druhého stupňa. Preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, a to ani v súvislosti s právnym posúdením veci, nemôže dovolací súd už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože na rozdiel od súdu prvého a druhého stupňa nemá možnosť podľa zásad ústnosti a bezprostrednosti v konaní o dovolaní tieto dôkazy sám vykonávať, ako je zrejmé z obmedzeného rozsahu dokazovania v dovolacom konaní podľa ustanovenia § 243a ods. 2, in fine O.s.p. (arg. „dokazovanie však nevykonáva“). Okrem toho platí zásada voľného hodnotenia dôkazov, ktorá vyjadruje, že záver, ktorý si sudca urobí o pravdivosti či nepravdivosti tvrdených skutočností vzhľadom na poznatky získané z vykonaných dôkazov, je vecou vnútorného sudcovho presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu, a preto nemôže byť predmetom posúdenia v rámci mimoriadneho opravného konania (porovnaj R 42/1993). Z vyššie uvedených dôvodov za spôsobilý dovolací dôvod v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. nemožno považovať nesúhlas dovolateľa s vyhodnotením dôkazov súdmi a právnym hodnotením veci. Námietky dovolateľa v tomto smere preto z hľadiska prípustnosti a zároveň dôvodnosti podaného dovolania neboli právne významné a dovolací súd sa nimi nemohol zaoberať.

Pokiaľ dovolateľ namieta, že napadnutý rozsudok spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), treba poukázať na to, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantný dovolací dôvod v tom zmysle, že ho nemožno uplatniť v procesne prípustnom dovolaní (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), samo nesprávne právne posúdenie veci ale prípustnosť nezakladá (viď napr. rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011 a 7 Cdo 26/2010).

Keďže v danom prípade prípustnosť dovolania žalobcu nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O.s.p., a iné vady konania v zmysle § 237 O.s.p. neboli dovolacím súdom zistené, Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcu v súlade s § 218 ods. 1 písm. c/ v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p., ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému tento opravný prostriedok nie je prípustný, odmietol. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa napadnutým rozsudkom odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní úspešnej žalovanej vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobcovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p., § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd žalovanej trovy dovolacieho konania nepriznal z dôvodu, že jej žiadne trovy nevznikli.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.